

Tvende

meget smukke

Sange.

[Bog, Erik] Den Første:
Jeg kom en Time forsent.

Den Anden:

Adolf og Tina.

Tromsø, 1870.

Førlagt af og tilkjøbs hos M. Urdal.

V box 19:550

Mel. Mit syttende Aar knapt jeg skued'.

Min Moder, medens jeg var liden,
lod engang en Kjerring mig spaa,
og Alt, hvad hun spaaede, jeg siden
har seet i Opfyldelse gaae;
Den Kjerring, med Stav og med Krykke,
havde Baalet ærlig fortjent;
thi hun spaaede: Al Jordlivets Lykke
skal jeg finde en Time forsent.

2. Min Onkel var en af de Rige,
men han lignede ei sin Nærv;
den Gang han Farvel skulde sige
sine Benge og saligen dø,
af sin Rigdom han ved Testamente
at bortgive til mig, havde ment:
han lod mig og Notarius hente,
men vi kom just en Time forsent.

3. Om et Embed' jeg søgte, — og Lykken
fik da endelig maged' det saa:
at jeg, krummet i Nakken og Ryggen,
kunde frem for Statsraaden staa;
han hilsede venligt: Min Kjære,
De har Embedet ærligt fortjent,
jeg beklager det ret paa min Dre,
De er kommen en Time forsent.

4. For en Pige af Elskov jeg flammet,
hun var god, hun var smuk, hun var rig;
da tilsidst jeg min Elskov fremstammet,
hun med Kjærlighed svarede mig:
Alt! hvorfor har de før ikke vovet
at forklare mig, hvad De har ment?
det var dumt, thi nu er jeg forlovet,
De er kommen en Time forsent.

Stilhed hersted', hver en Skabning hvilte,
Alt i rolig Slummer dylstet laa:
Maanen og de klare Stjerner smilte
.: Venlig ned fra Himlens hvalte Blaa. .:.

2. Lause Nattens dunkle Skygger snege
Sig i Lundens mørke Gange ind,
Løvet rasled i de gamle Ege
.: Gjennem Dalen foer en sagte Bind. .:.

3. Bag ved Lunden, Kirketaarnets Tinde
Ensomt stod, mod Skyen kneisende;
Trindt omslynget af de gamle Linde
.: Slumred' her de Døde trygt i Fred. .:.

4. Midnats-Kloffen slog, da Adolf ene
Langs med Kirkegaardens Mure gik;
Paa de sorte Kors og Mindestene
.: Rasted' han et enkelt, frygtfomt Blik. .:.

5. Adolf skjælvte, — troløst var hans Hjerte,
mangen Pige røved han sin Dyd;

Medens Kummer hendes Liv fortæerte,
∴ Svandt hver Dag for ham i Sus og Fryd. ∴

6. Livets Bane stor og vid han drømte, —
Foer til fjerne Land og Steder hen,
raft han Glædens fulde Bæger tømte,
∴ Kun den Læstefulde var hans Ven. ∴

7. Ustyld, Sundhed, Munterhed berøvet
Adolf atter saa sit Fædrethjem,
Nu den indre Stemme — hidtil døvet —
∴ voldsomt i hans Barm sig trængte frem. ∴

8. Adolf skjælv' og hans Hjerte hæved',
Da han saa ved Maanens blege Skin!
At et Kors sig bag en Gravhøi hæved',
hvorpaa disse Ord stod gravet ind: ∴

9. „Lina hviler her: — Ved Adolfs Brøde
Sank hun ned i Gravens kolde Favn;
Dog, med Omhed, i den Stund hun døde,
∴ Blidt hun nævnte sin Forsørers Navn.“ ∴

10. Blodet isned' i de spændte Aarer,
Dødsleg nu ved Linas Grav han stod,
Stride runde Angrens hede Taarer
∴ Fra hans Die ned paa Korsets Fod. ∴

11. Skjul mig Afgrund, knus mig Himmeltorden
Raabte han, og Dolken hurtig foer
Gjennem Hjertet — Adolf sank til Jorden —
∴ „Tilgiv Lina“ var hans sidste Ord. ∴